

Х. Арианъ.

Флавий Арианъ (ок. 95 — 175 год. сл. Хр.) отъ Никомедия въ Витиния билъ ученикъ на философа Епиктета, а послѣ по-стѣпилъ на държавна служба. Въ 130 г. сл. Хр. билъ consul suffectus; отъ 131—137 управлявалъ като legatus Augusti pro praetore провинцията Кападокия. Послѣ той се оттегилъ въ частенъ животъ; въ 147 г. го намираме архонтъ въ Атина.

Както въ живота си, тъй и въ литературната си дѣйность, Арианъ подражавалъ на Ксенофонта; писалъ философски, военни и исторически съчинения; отъ послѣднитѣ най-важно е „Анабазисъ на Александра“ (Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου) въ 7 книги, най-главенъ изворъ за историята на Александра Велики.

Отъ географскитѣ съчинения на Ариана трѣбва да споменемъ периплуса на Черно море, въ който авторътъ дава докладъ на императора Хадриана върху обиколката на брѣговетѣ на Черно море, която прѣдприелъ като императорски легатъ въ 131 г. — Откъслекътъ отъ Анабазиса е прѣведенъ споредъ изданието на А. G. Roos, *Arriani Anabasis*, Groningen 1904., а периплусътъ на лѣвия Черноморски брѣгъ споредъ текста у Müller, *Geogr. Graeci minores* I 397. Руски прѣводъ у Латышевъ, Извѣстія древн. писателей о Скиѣи и Кавказѣ I 225 сл. Прѣводътъ на Брожка, Мсб. VI 182, не е направенъ отъ оригинала. —

1. Походътъ на Александра Велики къмъ Дунава.

Анаб. I, 1. Разказва се, че Филипъ умрѣлъ въ врѣме на атинския архонтъ Питодемъ. Неговиятъ синъ Александъръ наслѣдилъ царството му и отишълъ въ Пелопонесъ. Тогава той билъ на около 20 години. Тамъ събралъ всички гърци, които населявали Пелопонесъ, и поискалъ отъ тѣхъ да го избератъ за военачалникъ на похода противъ перситѣ, сѣщо както били направили по-рано съ Филипа. Всички удовлетворили искането му съ изключение на лакедемонцитѣ; тия послѣднитѣ отговорили, че нѣматъ наслѣденъ отъ прадѣдитѣ обичай да се подчиняватъ на